nutno dospěti k závěru, že předpis zákona č. 91/1918 Sb. z. a n. o zákazu noční práce právě tak, jako ustanovení tohoto zákona o maximální pracovní době 8hodinné, jsou myšleny toliko na práce osob v námezdním poměru jsoucích, tedy zaměstnanců a nikoliv zaměstnavatelů.

Vyslovil-li tedy žalovaný úřad v naříkaném rozhodnutí, že skutková podstata přestupku stěžovateli za vinu kladeného jeví se v tom, že stěžovatel započal dne 5. května 1927 s prací u válu, resp. s vyvažováním a dělením těsta ve své pekárně již před 5. hod. ranní, vycházel při tom z mylného právního názoru, že zákaz noční práce podle § 8. cit. zákona postihuje i zaměstnavatele samého a bylo proto naříkané rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost, aniž měl soud příčiny zkoumati, zda šlo v konkretním případě o práce takového druhu, které zákazu noční práce podle § 8. cit. zákona podléhají.—

(Nález nejvyššího správního soudu ze dne 14. června 1929, č. j. 11.958/29.)

K otázce vadnosti řízení o přestupcích policejních (§ 13 zákona o 8hodinné době pracovní).

Nálezem ze dne 15. srpna 1927, č. 32.531/2, odsoudila okresní správa politická v Českých Budějovicích stěžovatele pro přestupek zákona o 8hodinné době pracovní, jehož stěžovatel dopustil se tím, že své dělníky při čtyřtýdenním propočítání zaměstnával po více než 8 hodin denně.

Stěžovatel v rekursu proti tomuto nálezu podaném navrhl, aby o tom, že nedopustil se přestupku za vinu mu kladeného, byli slyšeni jím navrhovaní svědci.

Zemská politická správa nařídila výslech těchto svědků, jakož i výslech svědků uvedených ve zprávě městského policejního úřadu, načež výměrem ze dne 10. listopadu 1927, č. 433.298 ai 27/15 C 294/5 ai 27, rekurs zamítla a to z důvodů rozhodnutí I. stolice, poněvadž skutková podstata přestupku je seznáním stráže a svědeckým výslechem zjištěna.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané a vytýkající, že žalovaný úřad nekoanl na základě podaného odvolání žádného dalšího šetření a rozhodl pouze na základě seznání stráže, aniž by stěžovateli poskytl možnost obhajoby, uvážil nejvyšší správní soud takto:

Stížnosti nelze sice dáti za pravdu v tom, že žalovaný úřad po podaném odvolání nekonal žádného dalšího šetření a rozhodl jen na základě seznání stráže, neboť žalovaný úřad k podanému odvolání stěžovatele další šetření konal a slyšel jak svědky stěžovatelem navržené, tak i osoby, o nichž městský policejní úřad ve své zprávě uvedl, že mohou potvrditi, že stěžovatel přestupuje předpisy o 8 hodinné době pracovní. Žalovaný úřad však dopustil se vady řízení tím, že stěžovateli obsah těchto výpovědí nesdělil, takže stěžovatel, neznaje tohoto obsahu, nemohl v řízení správním proti výpovědím svědků řádně se brániti a nemůže ovšem řádně hájiti se ani v řízení před nejvyšším správním soudem, zejména pokud jde o otázku, zda na základě svědeckých výpovědí mohl skutečně úřad dospěti k úsudku, že stěžovatel při čtyřtýdenním propočítání zaměstnával dělníky více než 8 hodin denně.

Vada ta je vadou podstatnou a bylo proto naříkané rozhodnutí zrušiti podle § 6 zákona o správním soudě.

(Nález nejvyššího správního soudu ze dne 14. června 1929, č. j. 11.774/29.)
